

Odziv na Obrazložitev glasu sodnika Šorlija

Spoštovani kolegi,

Sodnik Šorli nam je posredoval svojo obrazložitev glasu o (ne)podpori sodniku Masleši. Večina sestavka se ne nanaša na sodnika Maslešo in njegovo primernost za predsednika sodišča. Zoper tisti del njegovega dopisa (zadnji odstavek na 4. strani in 5. stran) ni mogoče imeti pomislekov, vsak član občne seje pač odloča v skladu s svojim prepričanjem – če odločitev obrazloži, toliko bolje.

Pretežni del »obrazložitve« pa predstavlja cvetober splošnih, z ničimer konkretiziranih žaljivih očitkov sodnika, ki ne more preboleti, da kot najboljši in najprimernejši kandidat ni dobil podpore večine sodnikov. Na svojem *egotripu* se ne ustavi pred ničimer. Njegovi neodmerjeni očitki in obtožbe so usmerjeni na tiste sodnike (vsekakor večina vrhovnih sodnikov), ki ga na tajnem glasovanju niso podprli. To je njihov edini dokazljivi greh. Če očitke pogledamo od blizu, bomo ugotovili, da gre za *projekcijo* (na kratko: »ujemite tatu!«). Prav vse slabe lastnosti in nedopustna ravnanja, ki jih naslavlja na večino članov občne seje, lahko pripišemo ravno sodniku Šorliju, najdemo pa jih tudi v njegovi frustrirani reakciji na neizvolitev. Te njegove lastnosti sem sicer izkusil in jih tiho prenašal že v šestih letih, ko sem ga moral imeti ob sebi kot podpredsednika. Končno si tudi sam dovolim napisati nekaj o tem. To si privoščim tudi zato, ker mi je sodnik Šorli podelil »pravico do izjave o vsem, kar je (bilo) podlaga (mojim) odločitvam« in se je odrekel možnosti, da se v imenu

»varstva integritete in dignitete« o njem ne spregovori naravnost.

Kakšen spis o samem sebi je torej napisal kolega Šorli? Grem kar po vrsti:

- *Narcisizem, ki ne prenese ničesar izven sebe.* Kdor bi rad videl narcisizem brez primere, naj prebere članek odvetnice v Kranju v Delu dne 17. 9. 2010. Sodnik Šorli je ... *sodnik, dolgoletni podpredsednik, vrhunski strokovnjak, s poudarjenimi delovnimi sposobnostmi, bogatimi predavateljskimi izkušnjami, obsežno publicistično dejavnostjo, z ustreznimi organizacijskimi in vodstvenimi izkušnjami, tudi mednarodnimi, in vizijo.* Ob tem je treba vedeti, da gre za citate iz ocene sodnikovega dela, ki jo je o Šorliju pripravil sodnik Masleša. Pa še to, da je odvetnica v Kranju žena tega vrhunskega sodnika. In morda še, da obstaja tudi ocena sodnikovega dela za sodnika Maslešo, ki vsebuje enake ali podobne superlative, vendar se sodnik Masleša kljub gonji, ki se je usula nanj, iz spodobnosti na to oceno ni skliceval. Kaj drugega kot narcizem in popolnoma nestvarna samopodoba je lahko podlaga za to, da sodnik Šorli večino vrhovnih sodnikov zmerja s pisanji, kot je obrazložitev glasu, samo zato, ker niso podprli njegove kandidature?
- *Politizacija izbire predsednika.* S tem očitkom me je kot prejšnjega predsednika v svojem članku ošvrknila tudi odvetnica v Kranju. Po veljavni zakonodaji predsednika vrhovnega sodišča izvoli Državni zbor, predlaga pa ga minister. Takšna zakonska ureditev je bila izpodbijana pred Ustavnim sodiščem, to je ni spoznalo za neskladno z

Ustavo. Skupaj s sodniki Krivicem, Snojem in Šturmom sem glasoval proti takšni odločitvi. Ob svoji kandidaturi sem vnaprej javno napovedal, da je zame merodajna odločitev občne seje in da bom v primeru, da tam ne dobim podpore, kandidaturo nemudoma umaknil. Ob podpori večine sodnikov me je potem minister predlagal, Državni zbor pa izvolil. V tem smislu je bila moja izvolitev dejansko politična: brez podpore ministra in večine v parlamentu ne moreš postati predsednik Vrhovnega sodišča. Pravo politizacijo postopka vidim šele v ravnanju sodnika Šorlija. Potem, ko ni dobil podpore večine sodnikov, se je odločil, da išče podporo v Državnem zboru. Sporočilo je jasno: o tem, kdo naj bo predsednik, naj ne odločajo sodniki, ampak, četudi v nasprotju z njihovo voljo, politično telo. Kdo je politiziral postopek?

- *Klikarstvo, prikrite in neformalne skupine.* Sodnik Šorli je iz SSKJ pravilno povzel, da je klika **manjša** skupina ljudi. Zadošča le opozoriti, da posameznik – sodnik Šorli – z glasno podporo še ene sodnice ter zaznavno podporo še dveh ali treh sodnikov, očita **večini** sodnikov, da s(m)o klika. Na bolj zgovoren način ni mogel uperiti prsta v resnično kliko.
- *Sprevrženost, lansiranje lažnivih oznak in diskvalifikacij v medije.* Na podlagi sklenjene verige indicev tvegam obtožbo, da je sodnik Šorli dal prijavo sodnika Masleše in njegov program odvetnici v Kranju. Tvegam tudi očitek, da je vedel, kakšen članek bo napisala ta oseba in da javnosti ne bo razkrila podatka – ki bi bil nujen, če naj pisanje zasluži minimum verodostojnosti - da je odvetnica v Kranju njegova žena. Ugibam tudi, da je pri pisanju članka sodeloval (če ugibam narobe, sprejemam tudi pojasnilo, da ni bilo tako) in ga je v pretežni meri

napisal celo sam. Neposredno po zadnji občni seji so mediji povzeli stališča dobro obveščenih in neimenovanih vrhovnih sodnikov, ki predstavljajo nekaj skoraj dobesednih povzetkov iz pisanj, ki so priložena kot razprava na občni seji. Nekaj pozneje je predsednik odbora za pravosodje in notranjo politiko, znani prijatelj sodstva, poslanec dr. Gorenak v Demokraciji objavil (nekoliko razširjeni) povzetek pisnega prispevka sodnice, za katero je edino jasno, da deluje transparentno in da ni članica klike, hkrati pa navedel, da je zoper sodnika Maslešo prejel tudi nekaj anonimnih pisanj, ki so jih verjetno pisali vrhovni sodniki (člani klike?). Ob očitku o *sprevrženosti* si nisem mogel kaj, da ne bi pomislil na kolega, sodnika, ki pošlje vsem članom občne seje sramotilni spis, kjer jih brez utemeljitve in dokazov obtoži vseh nečednosti, ki mu padejo na um, pod spremni dopis pa se podpiše „s kolegijskimi pozdravi“. Ko bi podobnih pobalinstev z njegove strani ne izkusil že prej, bi to domislico pripisal njegovemu dvomljivemu smislu za humor in samoironiji.

- *Pomanjkljivost zapisnikov kolegija in občne seje.* O tem, kako se vodijo zapisniki občne seje, imamo poslovniške določbe. V času mojega mandata smo sprejeli določbo, da se občne seje *lahko* tudi zvočno snemajo in smo tudi uvedli to prakso. Če se prav spominjam, je bil poslovnik sprejet soglasno. Ob vseh glasovanjih o podpori kandidatov sem kot predsedujoči predlagal sprejetje sklepa, naj se seja ne snema. Predlog je bil – dokler se ni zgodilo glasovanje o kandidaturi sodnika Šorlija, vedno sprejet soglasno. Tajnost seje (v bistvu zaprtost za javnost, ki se zagotovi na ta način) po mojem prepričanju dezinhbibira razpravo v kadrovskih zadevah: namenjena je ravno temu, da vsak sodnik lahko pove svoje mnenje brez

zavor. Temu so namenjene tudi določbe o tajnosti glasovanja in posvetovanja pri sodniškem odločanju – ki ga, kolikor je meni znano, poznajo vse demokratične ureditve. To samo prispeva k verodostojnosti odločitve: kar je treba povedati, si povedo sodniki med seboj. V zvezi s tem priporočam tudi branje članka o *akustični separaciji* – snemanje in javna dostopnost razprave inhibira izražanje stališč, in ne nasprotno. Podobno je glede zapisnikov kolegija. Vprašanje smo obravnavali na seji kolegija 23. 6. 2008, potem, ko je dal pripombo na obstoječo prakso sodnik dr. Dolenc. Kolegij je soglasno (tudi z glasom sodnika Šorlija) sprejel sklep, *da se zapisnik vodi brez beleženja razprave, da pa lahko vsak član kolegija predlaga, naj se njegova razprava posebej zabeleži v zapisniku.*

- *Večinoma nepisano pravilo seniorstva in izbira kandidata po standardih, ki se nanašajo na človeške kvalitete kandidata.* Sodnik Šorli je bil šest let podpredsednik. Kaj in kako je delal, sem obzirno nakazal v poročilu o izpolnjevanju predsedniškega programa – tega sem hote razdelil med sodnike šele potem, ko je bilo glasovanje o podpori sodniku Šorliju že končano. Naj omenim, da sta mi dva člana kolegija, potem, ko je sodnik Šorli napovedal svojo kandidaturo, izjavila, da bosta v primeru, če bo izvoljen, odstopila kot vodji oddelka, ker ne bosta več prenašala mučnega vzdušja, ki ga ustvarja na kolegijih. Tretji član kolegija pa se je odzval z izjavo, kako se lahko poteguje za predsednika nekdo, ki je bil deset let podpredsednik in ni delal drugega, *kot metal predsedniku polena pod noge.* Pripominjam, da to ni bil pogovor v štirih, ampak so mi sodniki to povedali na lastno pobudo, vsak posebej, ne da bi sam sploh načenjal pogovor o Šorlijevi kandidaturi.

Kar nekaj pred tem sem imel obisk člana kazenskega oddelka, ki mi je predlagal, naj z letnim razporedom razrešim sodnika Šorlija vodenja oddelka, ker njegovega načina vodenja sodniki ne bodo vzdržali. Še en primer, ki mogoče pove, zakaj v tem primeru ni obveljalo nepisano pravilo seniorstva: nizozemska vodja projekta Matra mi je, ko sem ji omenil, da bom za vodjo projekta Veliki kazenski postopki določil sodnika Šorlija, rekla, naj tega ne storim: *You don't go hunting with an unwilling dog*. Samo nepisano pravilo seniorstva mi je narekovalo, da sem za vodjo projekta vseeno imenoval vodjo kazenskega oddelka. Z znanim rezultatom. Mimogrede: ravno te dni so ustavni sodniki s tajnim glasovanjem, brez obrazložitvev in zapisnikov, izvolili novega predsednika sodišča. Tudi tam ni obveljalo nepisano pravilo seniorstva: za predsednikom funkcije ni prevzel podpredsednik, senior po sodniškem stažu, sodnik Mozetič. Skušajte si zamisliti, spoštovani kolegi, da bi na to podobno kot sodnik Šorli (in odvetnica v Kranju) reagiral sodnik Mozetič (in njegova žena)!!

- *Ni se mogoče zanašati le na spomin in iskrenost.* Tega sem se zavedel šele, ko sem bil prisiljen v sodelovanje s sodnikom Šorlijem. Petintridesetletne izkušnje v najrazličnejših službah pred tem me niso naučile, da obstajajo ljudje in okoliščine, ko se na to res ne moreš zanesti. Zato v nadaljevanju navajam samo en primer, ko mi *zapisniki* omogočajo razkriti in opisati enega tipičnih ravnanj sodnika Šorlija, kakršnih sem bil v šestih letih deležen veliko.

Za to sem izbral del, kjer je sodnik Šorli v svoji obrazložitvi glasu dovolj konkreten, da se lahko ugotovi, na kateri dogodek se nanaša, obstaja pa tudi pisna sled dogajanja, ki ga interpretira. Ni se mi bilo torej treba zanašati na njegov (slab) spomin in (sumljivo) iskrenost.

V nadaljevanju povzemam, kar je bilo izrečeno (in zapisano). Grafične poudarke sem dodal. Dopuščam možnost, da je kakšna stvar zunaj konteksta. Če je tako, naj me prizadeti popravi.

I. Sodnik Šorli v svoji obrazložitvi glasu (drugi odstavek na drugi strani):

»Na sodišču vlada atmosfera nezaupanja in netransparentnosti. Porušeno je še tisto malo tradicije oz. samoumevnosti seniorstva, pa naj gre za delitev sodnih kabinetov, razporejanje strokovnih sodelavcev ali administracije. Pred leti sem **na to** opozoril in obrazloženo predlagal razpravo na občni seji, pa je potem v nekaterih medijih pisalo, da gre za poskus odstranjevanja predsednika?!«

II. Šorlijeva navedba pod I se nanaša na to, kar je bilo obravnavano pod 2. točko dnevnega reda občne seje 12. 6. 2008. Seja se je zvočno snemala, obstaja prepis. Poročevalec je bil sodnik Šorli. *Opozorila in predlogi* sodnika Šorlija so zapisani na straneh 7 do 10 prepisa. V prepisu zvočnega posnetka njegovega nastopa na tej seji **ni sledu** o tem, na kar naj bi bil »opozoril in obrazloženo predlagal«: vsi očitki se nanašajo samo na neustrezno zakonsko ureditev položaja sodstva in še posebej vrhovnega sodnika.

III. Ta točka dnevnega reda se je končala s sprejetjem **sklepov, ki jih je predlagal sodnik Šorli**. Sklepi so se glasili (zapisnik občne seje z dne 12. 6. 2008, Su 19-01/2008-2):

„Vrhovno sodišče ugotavlja, da je potrebno ponovno preučiti ustreznost normativne ureditve položaja (vrhovnega) sodnika z vidika sodnikove neodvisnosti in odgovornosti, kot tudi učinkovitosti delovanja sodnega sistema.

Ustanovi se delovna skupina, sestavljena iz predstavnikov oddelkov in njihovih namestnikov, **ki bo pripravila predlog za ustrezne spremembe Zakona o sodiščih, Zakona o sodniški službi in Zakona o sistemu plač v javnem sektorju.**«

IV. Na podlagi sprejetih sklepov sem še isti dan, 12. 6. 2008, izdal odločbo (Odločba z dne 12. 6. 2008, Su19-01/2008-2) o ustanovitvi delovne skupine, ki jo je vodil sodnik Šorli, njene naloge pa sem določil na naslednji način:

«Delovna skupina na podlagi nalog, kot izhajajo iz sklepa občne seje 12. 6. 2008, do sklica naslednje redne občne seje pripravi **predlog ustreznih sprememb predpisov**, ki urejajo položaj sodnika oziroma delovanja sodnega sistema, posebej Zakona o sodiščih, Zakona o sodniški službi in Zakona o sistemu plač v javnem sektorju.»

V. Delovna skupina je pripravila gradivo, ki ga je obravnavala občna seja dne 17. 2. 2009. V gradivu ni bilo **niti enega konkretnega predloga** za spremembo katerekoli določbe zakonodaje, ki ureja položaj (vrhovnega) sodnika. Nekateri sodniki so na to opozorili. Sodnik Robnik (zadnji odstavek na str. 6 prepisa): » ... pripravljeno gradivo je vsekakor ostalo nekje na nivoju splošnosti in deklarativnosti ... če ostanemo

pri tem, ne vidim nobenega premika. Skorajda vse to smo že slišali.« Sodnik Blaha (predzadnji odstavek na 4. strani prepisa): »Če prav razumem, na prejšnji seji je bil sprejet sklep, naj se pripravi predlog ustreznih sprememb predpisov, ki urejajo položaj sodnika in sodstva.« Na to je sodnik Šorli odgovoril (na dnu četrte in na vrhu 5. strani prepisa): »V zvezi s tem bi rad pojasnil, da je bil sklep vendarle nekoliko drugačen ... **Sklep ni bil, da skupina pripravi predlog sprememb zakona ...** Jaz sem v zvezi s tem v uvodu ... tudi povedal, tudi če bi sledili to, **kar je bilo pravzaprav v odločbi predsednika**, skratka, pripraviti predlog zakonskih sprememb. Mislim, da **vsi vemo, da je to praktično nemogoče**, pa morda ne samo nemogoče, tudi vprašanje, če bi bilo modro, **ko vidimo, kako se stvari razvijajo na političnem prizorišču ...**«. In v nadaljevanju še (drugi odstavek na 6. strani prepisa): » ... mislim, da ni mogoče računati, da bi mi z nekimi svojimi že izdelanimi predlogi pravzaprav prišli praktično v Državni zbor, kot s predlogom zakona ali pa njegove spremembe in po mojem **je realnost vendarle računati s stališči politike, ministrstva, vlade ...**«. Resnici na ljubo je treba povedati, da sta imela sodnika Robnik in Blaha prav. Delovna skupina pod vodstvom sodnika Šorlija ni uresničila sklepov, ki jih je oblikoval in predlagal sam Šorli - in potem na seji skušal to podtakniti predsedniku. O tem se lahko prepriča vsak sam, če gre prebrat poročilo, ki je priloženo zapisniku s te seje. Sem si pa močno prizadeval, da predloženo poročilo vseeno potrdimo in s tem končamo zadevo, saj mi je bilo že ob sprejemu sklepov jasno, da jih Šorli ne tedaj ne pozneje ne bo izvršil.

Spoštovane kolegice in kolegi. Vem, da mnogi med vami z nelagodjem spremljate to dopisovanje. Marsikdo si najbrž misli, da je bilo takšne komunikacije dovolj in preveč. Za

pisanje sem se odločil s premislekom. Ne morem namreč molčati, če si kolega, vrhovni sodnik dovoli takšen surov napad na neimenovane vrhovne sodnike (pravzaprav kar na večino sodnikov in na občno sejo), ki naj bi jih pri oddaji glasu o njegovi kandidaturi neka neimenovana klika zapeljala v nenačelno, sprevrženo, politikantsko, spletkarsko, sovražno, in kar se je še lahko tako mimogrede domislil slabšalnih vzdevkov, ravnanje. Ne morem molčati ravno v imenu idealov, ki jih je tako lepo opisal, pa z lastnim ravnanjem v tej zadevi – ponovno - poteptal sodnik Šorli. Molk drugih prizadetih si lahko razlagam le tako, da sodnika Šorlija ne jemljejo (več) resno. Jaz kljub podobnim razmislekom (še) ne morem ravnati tako: že zaradi škode, ki jo povzroča s svojim lomastenjem.

PS Tudi *transparentnost* razumem drugače kot sodnik Šorli. Tega pisanja ne bom poslal sodnemu svetu ne novinarjem, tudi dr. Gorenaku ali kakšnemu drugemu politiku ne.

11. 10. 2010

Franc Testen